

paa at bestemme, hvem der har Ansvar for Offentliggjørelsen; naar vi nu skulle finde Udtryk for denne Tanke, da ere vi for Diebliffet her i Landet i stor Forlegenhed, og denne Forlegenhed er aldeles uundgaaelig, indtil man har vedtaget et bestemt Udtryk. Denne Forlegenhed ligger deri, at vor tidligere Lovgivning har brugt saa mange usikre Udtryk, i alt Fald Udtryk, som henpege paa en forskjellig Tankegang, saa at hvilket af disse Udtryk man end tager, saa lever man under Grindringen af den forskjellige Betydning, som Udtrykket kan have havt tidligere. Hvad er det for Bestemmelser, vi tidligere havde, mine Herrer? Ja, jeg har meget ondt ved at sige Dem det. Jeg kan sige Dem, hvor disse Bestemmelser staae, men jeg har overmaade store Vanskeligheder ved at sige, hvad der staaer i disse Bestemmelser. Det kommer nemlig an paa at finde Meningen i de Bestemmelser, der indeholdes i Forordningen af 27. Septbr. 1799, i Paragrapherne 16, 17 og 19. Deri er nu gjort den Forskjel, som vi have søgt at undgaae, nemlig, imellem Skrifter i Almindelighed og en særegen Art af Skrifter, nemlig Blade eller periodiske Skrifter, eller hvorledes man nu i Almindelighed vil kalde denne Green af Literaturen; men Vanskeligheden er saameget større, som Forordningen af 27de September 1799 ikke er bleven staaende ved en saadan Forskjel imellem Skrifter i Almindelighed og periodiske Skrifter. Den har igjen gjort en Forskjel, som i Grunden næsten er uforklarlig, imellem Journaler og periodiske Blade paa den ene Side og Aviser eller offentlige Tidender paa den anden Side; jeg troer, det er næsten umuligt at forklare denne Forskjel tilstrækkeligt. Domstolene maae jo see at finde en Afgjørelse i saa Henseende, naar et bestemt Tilfælde foreligger; men jeg troer, det er umuligt efter den gjældende Lovgivning med Sikkerhed at sige, hvorledes man rettest skal adskille Journaler og periodiske Blade paa den ene Side og Aviser og offentlige Tidender paa den anden Side. Dertil kommer nu, at de videre Bestemmelser i §§ 16, 17 og 19 frembyde de allerstørste Vanskeligheder. Jeg for min Deel troer ganske vist, at §§ 16 og 17 slet ikke ubetinget fordre af den virkelige Forfatter, at

han skal navngive sig, men jeg troer, at der er Mange, som ville sige, at jeg har Uret deri. Jeg finder ikke i Forordningens § 16 Andet end at den, der lader Noget trykke, paa Titelbladet skal navne sig som Forfatter, og, hvis saadan Hjemmel brister, kunne Andre efter § 17 blive ansvarlige, men jeg veed aldeles ikke, om denne Fortolkning i paakommende Tilfælde vilde finde Indgang. Paa den anden Side opstaaer der med Hensyn til § 19 en meget stor Vanskelighed i Henseende til den Medansvarlighed, som i det ene Tilfælde skal hvile paa Forfatteren og Redacturen, for ikke at tale om Forlæggeren eller Bogtrykkeren, og i det andet Tilfælde paa Redacturen og Udgiveren. Vi have saaledes, mine Herrer, en Række af Udtryk, vi have Redacturer, Udgivere, Forfattere, o. s. v.; hvad forstaae vi ved alle disse Udtryk? Det er meget vanskeligt at forklare efter den gamle Lov, og vi leve endnu under Indtrykket af den gamle Lov. Naar vi skulle have et nyt Udtryk, og jeg skulde sige, hvorledes jeg helst saae Paragraphen affattet, blev det alene de 3 Ord: „Ansvarlig er Udgiveren“; men der siger man naturligtvis strax: Ja, det er ikke til at forstaae; thi vi have et andet Begreb om Udgiveren end dette. Efter min Mening bør den være ansvarlig, som offentliggjør Skriftet, det bliver altsaa nærmest at forklare, hvem der i technisk Forstand skal ansees for denne Offentliggjører eller Udgiver. Efter min Opfattelse er det nu ikke just ifølge nogen Undtagelse, naar Forfatteren behandles som den ansvarlige Udgiver. For mig er det altid Udgiveren, det vil sige Publicanten, eller den, som offentliggjør Skriftet, der bærer Ansvar. Men naar vi da spørge, hvo det er som offentliggjør Skriftet paa en saadan Maade, at Ansvaret paahviler ham, da have vi meent, at som saadan ansvarlig Udgiver maatte man først betragte den, der navngiver sig som Forfatter dog under Jagttagelse af de Betingelser, som nærmere ere fremstillede i Paragraphen; hvis ingen saadan Forfatter har navngivet sig, da maa man see hen til, om ikke En er traadt frem som Udgiver i Ordets tidligere, mere specielle Forstand. Hvis nu Ingen er traadt frem, efter den tidligere